

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 740/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrou Hrubovou, advokátkou, Mierové námestie 93, Ilava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/29/2024 z 26. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 6. októbra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 4 a 5 a podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Svk/29/2024 z 26. júna 2025. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žiadosťou o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) požadoval sťažovateľ od povinnej osoby – Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ústav [REDAKOVANÉ]“) sprístupnenie údajov o vyplatených odmenách [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dotknutá osoba“), ktorá od roku 2014 vykonávala odbornú zástupkyňu – zubnú lekárku v špecializovanom odbore stomatológie v ústave [REDAKOVANÉ], a to za obdobie od roku 2014 do roku 2019, keď uvedená osoba skončila činnosť odbornej zástupkyne.

3. Ústav ■■■ rozhodnutím z 11. februára 2022 odmietol sprístupniť údaje o vyplatených odmenách dotknutej osoby za obdobie od roku 2014 do roku 2019, pretože požadované informácie sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, osobitný zákon sprístupnenie žiadaných informácií nestanovuje a povinná osoba nedisponuje písomným súhlasom dotknutej osoby. Ústav ■■■ uviedol, že dotknutá osoba nespadá pod jednu z výnimiek podľa § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Ústav ■■■ ďalej uviedol, že dotknutá osoba vykonávala práce v stomatologickej ambulancii v ústave ■■■ na základe dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru, ktorá nie je povinne zverejnenou zmluvou. Napriek tomu, že dotknutá osoba bola rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja ustanovená za odbornú zástupkyňu v odbore stomatológie, nemožno ju považovať za vedúceho zamestnanca v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií.

4. Proti rozhodnutiu ústavu ■■■ podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže ako odvolací orgán rozhodnutím z 13. apríla 2022 zamietlo a rozhodnutie povinnej osoby potvrdilo. Odvolací orgán v rozhodnutí uviedol, že dotknutá fyzická osoba nie je nadriadeným v služobnom pomere a nie je ani vedúcou zamestnankyňou, a teda sa na ňu nevzťahuje § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu. Správny súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. TN-13S/84/2022 z 29. júna 2022 správnu žalobu zamietol.

6. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 26. júna 2025 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na informácie a základného práva na súdnu ochranu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu z dôvodu arbitrárneho právneho posúdenia veci v dôsledku arbitrárnej aplikácie a výkladu § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií.

8. Sťažovateľ namietal nesprávny výklad pojmu odborný zástupca podľa § 12 ods. 9 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“), t. j., že tento nie je vedúcim zamestnancom zdravotníckeho zariadenia.

9. Prvou zásadnou právnou otázkou bolo, či odborný zástupca poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia, ktorý je právnickou osobou, je zamestnanec v riadiacom postavení s povinnosťami medicínsko-technickej povahy a so zodpovednosťou za jedno alebo viac zdravotníckych zariadení. Túto právnú otázku zodpovedali správne súdy neústavne. Sťažovateľ počas celého správneho konania a súdneho konania argumentoval, že ak je odborný zástupca v riadiacom postavení, tak spĺňa definičný rámec vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií v spojení so Zákonníkom práce.

10. Sťažovateľ argumentuje, že § 9 ods. 3 Zákonníka práce je spresnením definície vedúceho zamestnanca, pričom aj dôvodová správa uvádza, že nie každý vedúci zamestnanec musí byť v riadiacich (štatutárnych) orgánoch zamestnávateľa. Podľa § 82 Zákonníka práce je vedúci zamestnanec okrem povinností uvedených v § 81 povinný najmä riadiť a kontrolovať prácu zamestnancov. Ústav ■■■ a odvolací orgán prezentovali názor, že odborný zástupca zdravotníckeho zariadenia neriadi a neorganizuje prácu podriadených zamestnancov, čo je „zjavný nezmysel“. Uvedený právny názor ignoruje zmysel a účel právnych predpisov upravujúcich podmienky prevádzkovania zdravotníckych zariadení a poskytovania zdravotnej starostlivosti.

11. Podľa sťažovateľa pojem manažér bol prvýkrát zaradený do právneho poriadku zákonom č. 293/2007 Z. z. o uznávaní odborných kvalifikácií v znení neskorších predpisov a transponuje pojem riaditeľ podniku uvedený v čl. 3 ods. 1 písm. i) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/36/ES zo 7. septembra 2005 o uznávaní odborných kvalifikácií. Od 1. januára 2012 bol zavedený tento pojem aj v § 66e ods. 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý ustanovuje, že manažérom je fyzická osoba, ktorá organizuje, vykonáva, kontroluje a zodpovedá za riadiacu, personálnu a finančnú činnosť v regulovanom povolani ako zamestnanec v riadiacom postavení s povinnosťami obchodnej povahy alebo technickej povahy a so zodpovednosťou za jedno oddelenie alebo viac oddelení podniku. Z uvedeného vyplýva, že v akomkoľvek regulovanom povolaní je odborná kvalifikácia základným predpokladom pre činnosť odborného zástupcu. Odborné riadenie podniku totiž musí zabezpečovať (garantovať) len odborný zástupca s príslušnými znalosťami a skúsenosťami, keďže to nemôže robiť štatútár, ktorý takéto predpoklady nespĺňa, preto „*odborný zástupca vždy bude zamestnanec v riadiacom postavení, a to aj v zdravotníctve...*“. Žiadna právnická osoba nedostane povolenie na výkon regulovanej činnosti, ak neustanoví odborného zástupcu s predpísanou odbornou kvalifikáciou. Ak teda ústav ■■■ mal svoje vlastné povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (stomatologickej ambulancie), tak musel spĺňať podmienky zákona č. 578/2004 Z. z. a ustanoviť odborného zástupcu, ktorý *ex lege* (§ 12 ods. 9) zodpovedá za poskytovanie zdravotnej starostlivosti a je tzv. medicínskym riaditeľom (manažérom), teda nie je len kvázi vedúci či *pro forma* odborný zástupca.

12. Osobná zodpovednosť v zmysle § 12 ods. 9 zákona č. 578/2004 Z. z. nevyhnutne implikuje riadiace právomoci. Odborného zástupcu nemožno redukovať na poradcu štatutárneho orgánu bez riadiacich a organizačných právomocí. Odborný zástupca musí mať licenciu na činnosť odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z.], pričom bežný lekár túto licenciu nepotrebuje. Odborný zástupca sa ustanovuje len v právnických osobách a supluje absenciu odbornej spôsobilosti štatutárneho orgánu a predstavuje garanta „navonok“. Status vedúceho zamestnanca v zdravotníckom zariadení má vždy aj odborný zástupca, pretože je oprávnený na jeho vedenie a toto postavenie mu zakladá § 12 ods. 9 zákona č. 578/2004 Z. z. Napokon sťažovateľ poukazuje na nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 296/2010 Z. z. o odbornej spôsobilosti na výkon zdravotníckeho povolania, spôsobe ďalšieho vzdelávania zdravotníckych pracovníkov, sústave špecializačných odborov a sústave certifikovaných pracovných činností v znení neskorších predpisov, ktoré jasne rozlišuje medzi odbornou spôsobilosťou na výkon činnosti lekára a činnosťou odborného zástupcu. Lekársku zdravotnú starostlivosť v odbore zubného lekárstva poskytuje každý lekár (zubár) samostatne, ak však ambulanciu alebo nemocnicu prevádzkuje právnická osoba, musí mať ustanoveného odborného zástupcu, ktorý riadi, organizuje a kontroluje

zdravotnícky personál a určuje prostriedky materiálno-technického vybavenia zdravotníckeho zariadenia, ktorého je garantom. Absencia odborného zástupcu vedie k zrušeniu povolenia príslušným orgánom. Odborný zástupca má teda zásadný význam v organizačnej štruktúre zdravotníckeho zariadenia a „*rozhodne je jeho vedúcim zamestnancom.*“. Odborný zástupca má špecifické postavenie, ktoré odôvodňuje väčšiu intenzitu zásahu do jeho práva na súkromie v intenciách nálezu sp. zn. PL. ÚS 1/09 z 19. januára 2011.

13. Sťažovateľ dopĺňa, že ak ide o prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia právnickou osobou, ktorá je povinnou osobou v zmysle § 2 zákona o slobode informácií, vzťahuje sa na odborných zástupcov výnimka z obmedzenia podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií, preto § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií sa týka aj odborných zástupcov zdravotníckych zariadení, ktoré prevádzkuje ústav ■■■■■. Odborný zástupca zdravotníckeho zariadenia má manažérske postavenie v zmysle § 9 ods. 3 Zákonníka práce a je vedúcim zamestnancom v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Toto manažérske postavenie možno subsumovať pod rozsah pojmu „nariadený v služobnom pomere“ (§ 9 ods. 3 zákona o slobode informácií v spojení s § 4 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov). V tomto kontexte správne súdy vec nesprávne právne posúdili a svoje rozsudky založili na arbitrárných právnych záveroch.

14. Správne súdy nesprávne vykladali § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, ktorý zúžili len na výkon verejnej moci. Uvedená interpretácia je v rozpore so znením uvedeného ustanovenia a nezohľadňuje jeho účel a význam. Zákon o slobode informácií vytvára právny rámec pre realizáciu základného práva na informácie a umožňuje verejnú kontrolu výkonu verejnej moci. Povinné osoby majú zásadnú povinnosť na žiadosť poskytovať všetky informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci, ktorými disponujú. Z tejto generálnej klauzuly zákon určuje výnimky, ktoré predstavujú obmedzenie základného práva na informácie.

15. Podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií sa nesprístupnia osobné údaje a informácie dotýkajúce sa osobnosti a súkromia fyzickej osoby, pričom uvedená výnimka sa nevzťahuje na údaje a fyzické osoby uvedené v § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Zo znenia § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií je zrejmé, že toto sa netýka len fyzických osôb, ktoré sa podieľajú na výkone verejnej moci. Z okruhu povinných osôb je zjavné, že predmetom sprístupňovania informácií nie sú len informácie týkajúce sa samotného výkonu verejnej moci a len orgánu verejnej moci (napr. aj I. ÚS 236/06).

16. Vzťah medzi poskytovateľom zdravotnej starostlivosti a pacientom je súkromnoprávny, a to platí aj v prípade, ak ústav ■■■■■ od roku 2014 do roku 2018 zriadi a prevádzkuje zdravotnícke zariadenie a poskytuje v ňom zdravotnú starostlivosť väzeným osobám. Ústav ■■■■■ bol orgánom verejnej moci a tiež poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Čo sa týka stomatologickej ambulancie, tak ústav ■■■■■ mal postavenie povinnej osoby (§ 2 ods. 1, 2), pričom povinnou osobou by bol aj subjekt súkromného práva, ak by v ňom ústav ■■■■■ mal účasť (§ 2 ods. 3). Systematickým a teleologickým výkladom možno dospieť k záveru, že povinná osoba musí sprístupňovať aj osobné údaje fyzických osôb uvedených v § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií bez ohľadu na skutočnosť, či sa táto osoba podieľa na výkone verejnej moci.

17. Postavenie odborného zástupcu predstavuje aj iné špecifické postavenie v zmysle nálezu sp. zn. PL. ÚS 1/09, ktorý jediný riadi, kontroluje či organizuje činnosť zdravotníckeho zariadenia (z medicínskeho hľadiska). Odborný zástupca sa priamo zúčastňuje na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov, keďže sa podieľa na určení prostriedkov materiálno-technického vybavenia, zloženia personálneho substrátu, rozsahu poskytovania zdravotnej starostlivosti a pod.

18. Ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 1/09 vyslovil, že § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií sa týka odmien, ktorých priznávanie vytvára potenciálnu možnosť korumpovania, zabezpečenia lojality či zneužívania postavenia a právomoci. Už len samotná možnosť ovplyvňovania činnosti odborného zástupcu legitimizuje sprístupnenie jeho údajov v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, a to bez toho, aby žiadateľ musel tvrdiť či predložiť dôkazy o protiprávnom konaní odborného zástupcu.

19. Účelom § 9 ods. 3 nie je len sprístupnenie údajov o riadiacich pracovníkoch a funkcionároch podieľajúcich sa na výkone verejnej moci, ale aj na verejnej činnosti, čo je zrejmé aj z dôvodovej správy k zákonu č. 628/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení zákona č. 747/2004 Z. z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „novela“).

20. Služby všeobecného záujmu sú služby, ktoré reprezentujú všeobecný záujem a ktoré preto podliehajú osobitným záväzkom služby vo verejnom záujme. Sem nepochybne patrí aj zdravotná starostlivosť poskytovaná v zdravotníckych zariadeniach ambulantného alebo ústavného typu. Vo verejnom záujme je teda aj sprístupnenie informácií o činnosti zdravotníckych zariadení prevádzkovaných štátnymi rozpočtovými a príspevkovými organizáciami, pričom imanentnou súčasťou sprístupňovania informácií je aj sprístupnenie údajov o riadiacich/vedúcich pracovníkoch.

21. Zákomom o slobode informácií bol rozšírený okruh povinných subjektov aj o subjekty, ktoré za orgány verejnej moci nemožno považovať, a rovnako tak bol rozšírený okruh fyzických osôb, ktorých osobné údaje sa sprístupňujú aj v prípadoch, keď tieto nevykonávajú verejnú moc.

22. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy sťažovateľ poukazuje na bod 54 napadnutého rozsudku, kde kasačný súd poukázal na repliku sťažovateľa, v ktorej uviedol, že dotknutej osobe svedčí postavenie nadriadeného v služobnom pomere. K uvedenej argumentácii kasačný súd uviedol, že túto sťažovateľ mal a mohol uviesť v správnej žalobe v zákonnej lehote, keďže tu nešlo o reakciu na vyjadrenie žalovaného k žalobe. Kasačný súd preto dospel k záveru, že správny súd neporušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu. Argumentáciu k postaveniu dotknutej osoby ako nadriadeného v služobnom pomere uviedol sťažovateľ v bodoch 9.10 a 9.11 správnej žaloby a túto potom rozviedol v replike po tom, čo ju žalovaný uviedol vo vyjadrení k žalobe. Keďže správne súdy nereflektovali na túto nastolenú právnu otázku, zaťažili podľa názoru sťažovateľa konanie vadou, ktorá zakladá porušenie jeho práva na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'ťažnosti

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

24. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

25. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III.ÚS 502/2015).

26. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku vymedzil v bodoch 8 až 17 odôvodnenie rozsudku správneho súdu zo 16. mája 2024, pričom v bode 11 poukázal na právny záver správneho súdu, podľa ktorého skutočnosť, že dotknutá osoba sa stala odbornou zástupkyňou pre prevádzkovanie stomatologickej ambulancie v ústave ■■■■, neznamená, že sa stala vedúcou zamestnankyňou zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci. Odborný zástupca podľa § 12 ods. 9 zákona č. 578/2004 Z. z. je na účely daného zákona fyzickou osobou, ktorá osobne zodpovedá za odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, pričom musí byť v pracovnoprávnom alebo obdobnom vzťahu s poskytovateľom. Uvedené postavenie nepredstavuje výkon verejnej moci a neposkytuje jej verejnomoenské oprávnenia odôvodňujúce jej postavenie v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Nedisponuje

teda takými rozhodovacími právomocami, ktoré by odôvodňovali jej postavenie ako vysokej verejnej funkcionárky v zmysle záverov nálezu sp. zn. PL. ÚS 1/09 (bod 12). Správny súd tiež poznamenal, že obdobnú právnu otázku (týkajúcu sa toho istého sťažovateľa a dotknutej osoby) riešil najvyšší správny súd v rozsudku sp. zn. 4Svk/48/2022 z 20. septembra 2023.

27. Najvyšší správny súd sa v bode 39 napadnutého rozsudku stotožnil s právnym názorom správneho súdu, podľa ktorého skutočnosť, že dotknutá osoba sa stala odborným zástupcom v stomatologickej ambulancii ústavu ■■■■■, neznamená, že bola aj vedúcim zamestnancom zamestnávateľa (orgánu verejnej moci) v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, vychádzajúc z toho, že účelom odborného riadenia stomatologickej ambulancie je správne a odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti, a nie výkon verejnej moci. Na zdôraznenie správnosti tohto právneho názoru poukázal na poznámku pod čiarou k pojmu vedúci zamestnanec, v ktorej sa nachádza odkaz na § 9 ods. 3 Zákonníka práce obsahujúci legálnu definíciu vedúceho zamestnanca zamestnávateľa. Hoci ide o širokú definíciu uvedeného pojmu, je potrebné prihliadnuť jednak na zákonný text „vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci“, ako aj na účel zákona o slobode informácií (kontrola výkonu verejnej moci) a tiež na účel § 9 (zákonné obmedzenie práva na prístup k informáciám). Najvyšší správny súd poukázal na dôvodovú správu k novele a tiež na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 1/09 a považoval za relevantné, že keby aj dotknutá osoba formálne spĺňala status vedúceho zamestnanca v zmysle § 9 ods. 3 Zákonníka práce (ukladanie pracovných úloh a organizovanie, riadenie a kontrola práce zamestnancov) a bola by formálne zamestnaná u zamestnávateľa, ktorý je orgánom verejnej moci, no táto osoba by sa na výkone verejnej moci či úradnej činnosti tohto orgánu nijako nepodieľala (priamo alebo nepriamo) ani by nemala vzhľadom na osobitné okolnosti iné špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie, nebolo by ju možné považovať za vedúceho zamestnanca v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Dotknutá osoba sa v predmetnej veci nepodieľala na výkone verejnej moci, ale na zabezpečení práva na poskytnutie zdravotnej starostlivosti odsúdeným a obvineným, nemožno ju označiť za vysokú štátnu úradníčku a nemá ani iné špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do jej práva na súkromie, čo bolo uvedené už v rozsudku sp. zn. 4Svk/48/2022 (body 45 a 46). Pre naplnenie pojmu vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, je rozhodujúce, či tento riadi, organizuje a kontroluje prácu podriadených zamestnancov, a nie odborná kvalifikácia či činnosť odborného zástupcu, resp. či sa priamo alebo nepriamo podieľa na výkone verejnej moci, resp. či má iné špecifické postavenie, ktoré by odôvodňovalo väčšiu intenzitu zásahu do práva na súkromie (bod 47). Napokon najvyšší správny súd poukázal na svoj skorší rozsudok týkajúci sa sťažovateľa a dotknutej osoby (sp. zn. 4Svk/48/2022), z ktorého vyplýva, že dotknutá osoba sa nepodieľala na výkone verejnej moci a nebola ani vedúcou zamestnankyňou v zmysle § 9 ods. 3 Zákonníka práce v spojení s § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Najvyšší správny súd sa v uvedenej veci zaoberal analýzou dohôd o pracovnej činnosti, z ktorých obsahu vyplynulo, že dotknutá osoba neriadila činnosť ďalších zamestnancov, ale sama podliehala kontrole iných zamestnancov (bod 51).

28. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom správneho súdu (v rozsahu, ako bol tento vymedzený v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu, pozn.), ústavný súd neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Správne súdy svoje právne závery odôvodnili zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Výklad

a aplikácia príslušných ustanovení zákona o slobode informácií a ustanovení ďalších právnych predpisov (napr. Zákonníka práce, zákona č. 578/2004 Z. z.) rešpektujú zmysel a účel aplikovaných ustanovení. Na svoje námietky dostal sťažovateľ dostatočnú odpoveď od správnych súdov, na ktorú ústavný súd v podrobnostiach odkazuje. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu (a správneho súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor správnych súdov svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

29. V súhrne možno konštatovať, že správne súdy založili svoje právne posúdenie na úvahe, že odborný zástupca garantuje odborný výkon zdravotnej starostlivosti a nie je nevyhnutne vedúcim zamestnancom. Uvedené vyplýva napr. aj zo skutočnosti, že túto funkciu odborný zástupca vykonáva napr. aj v pracovnoprávnom vzťahu. V aktuálne prerokúvanej veci dotknutá osoba vykonávala funkciu odborného zástupcu na podklade dohôd o pracovnej činnosti, z ktorých riadiace právomoci nevyplývali. Druhá línia odôvodnenia spočívala na právnom závere, že dotknutá osoba sa nepodieľala na výkone verejnej moci alebo úradnej činnosti zamestnávateľa (orgánu verejnej moci) a nemala ani iné špecifické postavenie, ktoré by odôvodňovalo zásah do jej práva na súkromie v zmysle § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Obdobným spôsobom bola odôvodnená aj skoršia právna vec sťažovateľa založená na takmer identických skutkových okolnostiach, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 4Svk/48/2022 z 20. septembra 2023, na ktorý správne súdy aj odkazovali. Relevantné je, že uvedený rozsudok bol predmetom ústavného prieskumu, pričom ústavný súd považoval právne závery najvyššieho správneho súdu za ústavne akceptovateľné (uznesenie sp. zn. III. ÚS 29/2024 z 25. januára 2024). Ani v aktuálne prerokúvanej veci ústavný súd neidentifikoval dôvody, pre ktoré by bolo potrebné sa odchyliť od záverov, ktoré už vyslovil v identickej veci sťažovateľa v uznesení sp. zn. III. ÚS 29/2024.

30. K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy sa najvyšší správny súd vyjadril v bode 54 napadnutého rozsudku, pričom uviedol, že správny súd sa síce k niektorým argumentom sťažovateľa nevyjadril, avšak vyslovil právne závery k nosným a podstatným skutočnostiam, ktoré boli dostatočné pre právne posúdenie veci, teda že odborný zástupca nie je automaticky vedúcim zamestnancom a že dotknutá osoba sa nepodieľala na výkone verejnej moci, pričom odkázal aj na skorší rozsudok v identickej veci. K námietke, že dotknutej osobe svedčí postavenie nadriadeného v služobnom pomere, uviedol, že túto mal uplatniť v lehote na podanie správnej žaloby. Ústavný súd v tomto smere odkazuje na bod 14 napadnutého rozsudku, kde najvyšší správny súd rekapituloval rozsudok správneho súdu. Správny súd totiž k námietke sťažovateľa, že aj civilná osoba môže byť nadriadeným v služobnom pomere, odkázal na rozsudok sp. zn. 4Svk/48/2022, ktorý sa touto námietkou zaoberal v bodoch 51 a 53, keď odkazoval na argumentáciu Krajského súdu v Trenčíne rozhodujúceho o správnej žalobe a tiež na rozhodnutia správnych orgánov. Z tohto hľadiska neobstojí námietka sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

31. Ústavný súd z týchto dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu